

може не надавати утримання та (або) догляд протягом строку, коли відчужувач відмовляється приймати належне виконання зобов'язання. При цьому набувач не буде притягатися до цивільно-правової відповідальності [3].

Практика свідчить, що доволі легко довести факт невиконання договору набувачем, якщо у договорі не конкретизовані обсяг, вид, періодичність, вартість та інші кількісні показники, що характеризують власне утримання (догляд) [4]. Тобто, набувач, здійснюючи утримання та догляд відчужувача тривалий період, витрачаючи свої кошти та час, в кінцевому результаті може «залишитися ні з чим». Тому права та інтереси набувача є практично не захищеними.

Окресливши декілька проблемних аспектів договору довічного утримання потрібно відмітити наступне. Реалії сьогодення свідчать про часте зловживання своїми правами не лише з боку набувача, а й самого відчужувача. Відтак, виникає необхідність в правовому захисті набувача, а тому на законодавчому рівні потрібно більш ретельно врегулювати питання відшкодування останньому фактичних витрат, понесених ним на виконання договору. З метою запобігання виникнення таких «фінансових пасток» для набувача, доцільним буде укладення додаткової угоди, яка б більш чітко регламентувала весь спектр обов'язків набувача з надання утримання (догляду). Це дозволило б зберегти баланс інтересів між сторонами договору довічного утримання.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Цивільний кодекс України від 16.01.2003 року [Електронний ресурс] . – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/435-15>
2. Долинська М. С. Особливості нотаріального посвідчення договору довічного утримання (догляду) Актуальні проблеми держави і права. – 2012. – Вип. 64. – с.324 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/apdp_2012_64_45
3. Великорда О. М. Правове регулювання договору довічного утримання (догляду) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.pjv.nuoua.od.ua/v2_2014/08.pdf
4. Яворська О. Розірвання договору довічного утримання (догляду) Університетські наукові записки. – 2014. – № 2. – С.130–136. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Unzap_2014_2_16

Я.Сорока

Науковий керівник: к. ю. н Н. Я. Заболотна

ФЕРМЕРСЬКЕ ГОСПОДАРСТВО В УКРАЇНІ: ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ

Фермерське господарство є формою підприємницької діяльності громадян, які виявили бажання виробляти товарну сільськогосподарську продукцію, здійснювати її переробку та реалізацію з метою отримання прибутку на земельних ділянках, наданих їм у власність та/або користування, у тому числі в оренду, для ведення фермерського господарства, товарного сільськогосподарського виробництва, особистого селянського господарства [1].

Ефективність господарювання фермерських господарств у великій мірі залежить від внутрішніх факторів. Головними з них є: рівень забезпеченості земельними, трудовими, матеріально-технічними й фінансовими ресурсами, технології вирощування сільськогосподарських культур та величини виробничих витрат. Фінансові труднощі фермерів пояснюються недоступністю банківських кредитів через високі відсоткові ставки та відсутність гарантій для банків у вигляді застав або високоліквідних активів. Основним джерелом інвестицій сьогодні залишаються власні фінансові ресурси фермерів та сімейні позики. У системі економічних взаємовідносин фермерські господарства знаходяться в залежності від кон'юнктури ринку, цін на техніку, паливе, добрива, засоби захисту рослин і ґрунту, а також від переробних підприємств. [3].

Л.І. Полятикін зазначає, що подальший розвиток фермерських господарств доцільно проводити в таких напрямках: формування власного ринку збуту продукції; впровадження інноваційних

технологій виробництва сільськогосподарської продукції; реалізація інвестиційних проектів із придбання сільськогосподарської техніки на умовах лізингу; спрямування частини інвестицій на розвиток технологічної та виробничої інфраструктури; створення добровільних об'єднань фермерських господарств. [4].

Відповідно до Стратегії розвитку аграрного сектору економіки України на період до 2020 року аграрний сектор України, базовою складовою якого є сільське господарство, є системоутворювальним у національній економіці, формує засади збереження суверенності держави – продовольчу та у визначених межах економічну, екологічну та енергетичну безпеку, забезпечує розвиток технологічно пов'язаних галузей національної економіки та формує соціально-економічні основи розвитку сільських територій [2].

Таким чином, можн дійти до наступних висновків. В сучасних умовах розвитку фермерського господарства простежуються обмежені можливості державної фінансової підтримки і кредитного забезпечення, що у свою чергу стримують матеріально-технічне оснащення фермерських господарств, внаслідок чого більшість із них є дрібнотоварними виробниками з низьким рівнем інтенсифікації землеробства і тваринництва, не здатними конкурувати з іншими сільськогосподарськими підприємствами та брати участь у зовнішньоекономічній діяльності. Основна частина фермерів не має достатнього власного капіталу та належного доступу до кредитів, стабільних каналів реалізації виробленої продукції, обмежені у своїх фінансових та інноваційних можливостях, хоча на законодавчому рівня держава «усіма можливими і неможливими способами сприяє розвитку не тільки фермерському а й усьому сектору сільського господарства».

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Закон України « Про фермерське господарство»: від 19.06.2003 року [Електронний ресурс] . – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/973-15>
2. Розпорядження Кабінету Міністрів України «Про схвалення Стратегії розвитку аграрного сектору економіки на період до 2020 року»: від 17.10.2013 року [Електронний ресурс] . – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/806-2013-%D1%80>
3. Кадирус І.Г. Обґрунтування напрямів розвитку кластеризації фермерських та особистих селянських господарств. 2012. -№ 3. [Електронний ресурс] . – Режим доступу file:///C:/Users/Smart%20OK/Downloads/_3_2012.pdf
4. Полятикіна Л.І., Кадацька А.М. Стан та перспективи розвитку фермерських господарств в Україні. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.irbis-nbuv.gov.ua/cgi-bin/irbis.../cgiirbis_64.exe?...2...1

О. Сорочкіна

Науковий керівник: к. ю. н М. О. Німак

ОСОБЛИВОСТІ ПРАВОВОГО СТАТУСУ НОТАРІУСА: ІНОЗЕМНИЙ ДОСВІД

Правовий статус нотаріуса змінювався впродовж років під впливом розвитку потреб суспільства, технічного прогресу тощо. Так, на сьогодні в Україні нотаріус є публічною особою, яка вчиняє нотаріальні дії, а також є державним реєстратором речових прав на нерухоме майно, державним реєстратором юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців, суб'єктом фінансового моніторингу тощо. По-різному визначається правовий статус нотаріуса і в іноземних державах.

Зокрема, нотаріусом в італійській правовій системі є державна уповноважена особа, наділена правом надавати публічно-правову силу посвідченим ними документам. Особа, яка має бажання стати нотаріусом, повинна бути громадянином Італії або іншої держави-члена Європейського Союзу, якій виповнився 21 рік; мати вищу юридичну освіту; високі моральні якості; не мати судимості; отримати реєстрацію серед практиків на нотаріальній раді та здійснити цю практику